

Arrest

**nr. 56 493 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. WATHION, die loco advocaat J. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 december 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 december 2008.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 november 2009 en op 20 februari 2010.

1.3. Op 25 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner, afkomstig uit het dorp Berivojce, gemeente Kamenica en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Sinds 2003 bent u traditioneel gehuwd met D.(...) V.(...), afkomstig uit Hogosht, gemeente Kamenicë en jullie hebben drie kinderen. Tijdens de oorlog in Kosovo bleef u in het land. Na afloop van de oorlog werd u opgeroepen door het Servische leger om uw militaire dienst te vervullen. U ging hierop in en op 9 december 2000 bood u zich aan. U diende gedurende één jaar in het Servische leger. U was gestationeerd in de kazerne van Leskovac, maar u zat meestal in de bossen aan de Servisch-Kosovaarse grens nabij Presevo en Medvegje. U moest er de grens bewaken en verhinderen dat Albanezen Servië binnenkwamen. De Albanezen wisten dat u in het Servische leger had gediend en lieten u nadien niet met rust. U werd uitgescholden, vernederd, gepest, met stenen bekogeld. De ramen van uw huis werden stukgeslagen. U kon niet buitenkomen. Alleen als het dringend was, verliet u uw woning. Op 17 maart van het jaar 2004 of 2005 vielen vier gemaskerde en gewapende Albanezen uw huis binnen. Ze droegen uniformen van het UÇK (Kosovaars bevrijdingsleger). Uw vrouw werd naar een andere kamer gebracht en jullie werden apart ondervraagd. Ze vroegen of u Albanezen had vermoord en of u had deelgenomen aan plunderingen tijdens de oorlog. U ontkende. Omdat ze ervan uitgingen dat u de waarheid niet vertelde, dreigden ze u en uw zoon te doden. Ze probeerden uw vrouw te verkrachten. Toen er buiten opeens een schot viel, gingen de Albanezen weg. Bij hun vertrek zeiden ze dat ze de volgende dag zouden terugkomen. U stapte nooit naar de politie om officieel klacht neer te leggen naar aanleiding van uw problemen omdat u van mening was dat dit toch niets zou uithalen. Een twee- à drietal keer kwam u onderweg de politie tegen en vertelde u hen over uw problemen, maar zij lieten u weten dat ze u niet konden helpen. U meldde uw problemen ook aan twee politieagenten van Roma-origine in Kamenica, maar ook zij lieten u weten dat ze niets konden doen. In Kosovo had u geen vast werk en leefde u met uw gezin in moeilijke omstandigheden. U zocht werk, maar er was geen werk. Bovendien had u als Roma niet veel rechten. U vond slechts occasioneel werk in de landbouw, in de bouw en dergelijke meer. In de periode mei-juni ging u in Servië werken en bleven uw vrouw en kinderen alleen achter in Kosovo. Jullie zaten meestal zonder water en hadden maar enkele uren per dag elektriciteit. U probeerde eerder al naar België te komen. In de loop van 2005-2006 reisde u naar Macedonië omdat u had gehoord dat er daar smokkelaars waren die u naar hier konden brengen, maar u kon niemand vinden. In september-oktober 2008 probeerde u samen met uw vrouw via Hongarije naar België te komen, maar jullie werden juist over de grens in Hongarije tegengehouden, waar jullie twee weken werden vastgehouden in een opvangcentrum. Toen jullie vrijkwamen, keerden jullie terug naar Kosovo omdat jullie geen geld meer hadden en omdat uw vrouw zwanger was. Jullie gingen met de bus van Hongarije naar Bujanovac (Servië) en vandaar namen jullie de bus naar huis. Onderweg werden jullie tegengehouden en iedereen werd van de bus gehaald. Mannen en vrouwen werden van elkaar gescheiden. U kreeg klappen omdat u geen geld bij had. Terug in Kosovo hoorde u dat Albanezen uw huis opnieuw waren binnengedrongen tijdens uw verblijf in Hongarije. Alles was vernield. Ze hadden ook foto's van u gevonden van toen u in het leger zat en hadden deze meegenomen. Na uw terugkeer uit Hongarije hield u zich met uw gezin schuil in de kelder van uw woning tot jullie vertrek naar België. U verkocht uw wagen en de juwelen van uw vrouw om de reis te bekostigen. Op 20 of 21 december 2008 bent u dan samen met uw gezin aangekomen in België en op 23 december 2008 diende u hier een asielaanvraag in. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit vrees vermoord te worden door de Albanezen die, nu ze foto's in handen hebben, bewijzen hebben dat u in het Servische leger zat. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Servische identiteitskaart, afgeleverd te Kamenica op 19 september 2000; uw UNMIK-geboorteakte, afgeleverd te Kamenicë op 1 november 2007; en een foto waarop u in uniform staat, genomen tijdens uw legerdienst in het Servische leger in 2000.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Kosovo verlaten te hebben omdat u door de Albanezen werd lastig gevallen en met de dood werd bedreigd omdat u in het Servische leger diende (zie gehoorverslag CGVS I p. 7-8 en 13; CGVS II p. 3 en 7).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat aan uw beweringen dat u in 2000 door het Servische leger werd opgeroepen – u woonde toen in Kamenica (Kosovo) – om uw dienstplicht te vervullen geen enkel geloof kan worden gehecht. U verklaarde dat u in 2000 – na de oorlog in Kosovo – een oproeping kreeg om uw legerdienst te doen. U ging hierop in en op 9 december 2000 meldde u zich aan. U verklaarde verder dat u, gedurende één jaar, dienst deed als bewaker aan de Servisch-Kosovaarse grens (zie gehoorverslag CGVS I p. 5-6; CGVS II p. 1-2). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat Kosovo sinds de komst van het VN-bestuur in juni 1999 geen dienstplicht meer kent. Kosovo werd op 10 juni 1999 op basis van Veiligheidsraadresolutie 1244 onttrokken aan het wetgevende, uitvoerende en rechtsprekende gezag van de Servische autoriteiten en sindsdien bestuurd door een interim civiel bestuur – de zogenaamde Provisional Institutions of Self-Government (PISG) – onder auspiciën van een missie van de Verenigde Naties, de United Nations Interim Administration Mission in Kosovo (UNMIK). Bovendien verklaarde u verkeerdelijk dat er in Servië geen alternatieve dienstplicht bestaat (zie gehoorverslag CGVS II p. 3). Gelet op bovenstaande bevindingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u in 2000 – toen u in Kamenica (Kosovo) verbleef – door het Servische leger werd opgeroepen om uw legerdienst te doen en bijgevolg ook niet aan de problemen die u hierdoor zou hebben gekend.

Daarnaast kan er gewezen worden op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw echtgenote. Aangaande de inval door vier gemaskerde en gewapende Albanezen in uw woning op 17 maart 2004 of 2005 verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat de Albanezen ongeveer 15 à 20 minuten in uw huis waren, terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat de inval bijna een uur duurde (zie gehoorverslag CGVS I p. 9; CGVS II p. 4). Uw echtgenote beweerde echter dat de Albanezen zich 3 à 4 uur in uw huis ophielden (zie gehoorverslag CGVS II van D.(...) V.(...) p. 2-3). Toen u werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden, kon u deze niet op een afdoende wijze verklaren. U stelde enkel dat u echt niet zou weten hoelang de inval duurde, dat u niet op de tijd lette en dat u niet kon wachten tot de Albanezen weer vertrokken (zie gehoorverslag CGVS II p. 4). U verklaarde verder dat de Albanezen tijdens uw verblijf in Hongarije in 2008 uw huis opnieuw waren binnendrongen en daarbij foto's hadden gevonden van toen u in het leger zat. Het betrof een honderdtal foto's die door de Albanezen werden meegenomen. U voegde hieraan toe dat de Albanezen voorheen alleen van horen zeggen hadden dat u in het Servische leger diende en tot op het moment waarop ze deze foto's vonden, i.e. in 2008, geen echte bewijzen in handen hadden (zie gehoorverslag CGVS I p. 12-13; CGVS II p. 3). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat de Albanezen reeds tijdens de inval in uw woning in 2004 enkele foto's hadden gevonden uit uw legertijd. Uw echtgenote verklaarde verder dat jullie vroeger veel foto's hadden, maar dat jullie de meeste verbrandden en maar drie à vier foto's overhielden, die door de Albanezen werden gevonden (zie gehoorverslag CGVS II van D.(...) V.(...) p. 2-3). Toen u hiermee werd geconfronteerd stelde u dat de invallers zeiden dat ze foto's hadden gevonden, maar dat u niet wist of dit waar was (zie gehoorverslag CGVS II p. 4), wat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verklaart. Herhaaldelijk gevraagd of u nog andere problemen had in Kosovo na uw terugkeer uit Hongarije, antwoordde u ontkennend. U verklaarde dat u na uw terugkeer niet meer buiten durfde te komen. Nadat u gezien had dat uw huis in uw afwezigheid vernield was door de Albanezen, durfde u zelfs geen sigaretten meer te gaan kopen. Uw vrouw kwam wel nog buiten om boodschappen te doen, maar ook zij had volgens u geen noemenswaardige problemen voor jullie komst naar België (zie gehoorverslag CGVS II p. 5). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat jullie, na jullie terugkeer uit Hongarije, opnieuw het slachtoffer werden van agressie. In tegenstelling tot uw beweringen dat u niet meer buiten durfde te komen, verklaarde uw echtgenote dat jullie bij haar vader die in Servië woonde gingen werken. Toen jullie vanuit Bujanovac met de bus terugkeerden naar huis werden jullie tegengehouden door gemaskerde Albanezen die iedereen van de bus haalden. Mannen en vrouwen werden gescheiden en de mannen werden geslagen (zie gehoorverslag CGVS II van D.(...) V.(...) p. 5-6). Nadat u hiermee werd geconfronteerd, bevestigde u dat een dergelijk incident had plaatsgevonden, maar u situeerde het eerder in de tijd, namelijk tijdens jullie terugreis uit Hongarije. Volgens uw verklaringen reisden jullie met de bus vanuit Hongarije naar Bujanovac. In Bujanovac namen jullie een stadsbus naar huis en die laatste bus werd door de Albanezen onderschept (zie gehoorverslag CGVS II p. 5-6).

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er bezwaarlijk nog enig geloof worden gehecht aan de asielmotieven waarop u zich beroept.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u Kosovo eveneens ontvluchtte omwille van de slechte veiligheidssituatie en algemene discriminatie. U verklaarde dat u en uw gezin voortdurend werden gepest, uitgescholden, zelfs geschopt en met stenen bekogeld wanneer jullie buitenkwamen omdat jullie Roma zijn (zie gehoorverslag CGVS I p. 10-11; CGVS II p. 5). Deze verklaringen stemmen evenwel geenszins overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo en in Kamenica wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Hoe dan ook hebt u geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS I p. 10; CGVS II p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit officieel klacht neerlegde naar aanleiding van uw problemen met Albanezen, noch bij de politie noch bij internationale organisaties (UNMIK, KFOR) aanwezig in Kosovo (zie gehoorverslag CGVS I p. 11; CGVS II p. 4-5). U vertelde uw problemen weliswaar enkele keren aan de politie wanneer u hen tegenkwam, onder meer aan twee politieagenten van Roma-origine in Kamenica, maar zij lieten u weten dat ze niets konden doen (zie gehoorverslag CGVS I p. 11; CGVS II p. 4-5). U ondernam geen verdere stappen om hulp of bescherming te vragen. U deed dit niet omdat de politie in handen is van Albanezen en ze toch niets zouden ondernemen tegen andere Albanezen (zie gehoorverslag CGVS I p. 11; CGVS II p. 4). Uw verklaringen hieromtrent stroken evenwel niet met de verklaringen afgelegd door uw echtgenote. Uw echtgenote beweerde, in strijd met uw verklaringen, dat jullie tweemaal naar UNMIK/KFOR zijn gestapt, namelijk nadat de Albanezen jullie hadden geslagen en na het busincident. UNMIK/KFOR zouden jullie hebben laten weten dat ze niets konden doen (zie gehoorverslag CGVS II van D.(...)j V.(...) p. 4-5). Toen u hiermee werd geconfronteerd beaamde u inderdaad eenmaal hun hulp te hebben ingeroepen in 2003-2004. U woonde toen in een kamer die op instorten stond en ze kwamen kijken in welke omstandigheden u moest leven. Ze konden niet echt helpen, maar gaven u wel een paar buizen en een boiler. Daarna deed u nooit meer een beroep op UNMIK/KFOR (zie gehoorverslag CGVS II p. 5). Bovenstaande vaststellingen zetten dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde demarches om bescherming te vinden danig op de helling.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zich in eerste instantie tot zijn eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens een beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt – in tegenstelling tot wat u beweerde – dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij

Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjiilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Verder haalde u aan dat u in Kosovo zelden werk had (zie gehoorverslag CGVS I p. 4 en 12). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Voorts kan er nog worden gewezen op het feit dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo dd. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo worden niet betwist. De foto waarop u in uniform en met een wapen staat doet

geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u na de Kosovaarse oorlog nog dienstplichtig was.

Ten slotte dient nog toegevoegd te worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote, D.(...) V.(...) (O.V. 6.367.402) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 62 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing, in het bijzonder de motivering betreffende zijn legerdienst en aangaande de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote, te verklaren of te weerleggen. Hij volhardt in zijn vluchtmotieven – namelijk dat hij in het Servische leger heeft gediend, om deze reden werd en nog steeds wordt gezocht door het UÇK, door wie hij vreest te worden vermoord in geval van terugkeer naar Kosovo – en hij betoogt dat hij de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten niet kan invoeren daar de plaatselijke overheid wordt gedomineerd door het UÇK en hij evenmin naar andere delen van Kosovo kan vluchten aangezien ook daar leden van het UÇK nog steeds prominent aanwezig zijn. Hij meent dat er in zijn hoofde dus wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 62 en 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij omwille van de door hem uiteengezette vluchtmotieven een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Kosovo. Deze ernstige schade bestaat volgens verzoeker uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij verduidelijkt dat het buiten kijf staat dat er zich in een recent verleden een ernstig gewapend conflict heeft afgespeeld in Kosovo waarvan de gevolgen op heden nog steeds voelbaar zijn. Volgens verzoeker is de situatie ook nu nog zeer onstabiel in het hele land. Hij verwijst in dit verband naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken dat, hoewel gericht op buitenlanders, ook een duidelijk beeld schetst van hoe de toestand er voor een inwoner van Kosovo aan toe gaat en zeker voor Kosovaren met een zeer specifieke achtergrond zoals hijzelf (in zijn hoedanigheid van gewezen soldaat van het Servische leger).

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: fotokopie van een attest afgeleverd op 9 december 2010 door het Regionaal centrum van het Ministerie van Landsverdediging te Vranje waarin wordt bevestigd dat verzoeker zijn dienstplicht heeft vervuld, vergezeld van een vrije vertaling in het Nederlands, het rapport "Committee on Legal Affairs and Human Rights", *Inhuman treatment of people and illicit trafficking in human organs in Kosovo* van 12 december 2010 en het artikel "Kosovaars premier spil van orgaanhandel", gepubliceerd in De Standaard op 15 december 2010.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij in 2000 – toen hij in Kamenica (Kosovo) verbleef – door het Servische leger werd opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen en bijgevolg ook niet aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend, omdat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Kosovo op 10 juni 1999 op basis van Veiligheidsraadresolutie 1244 onttrokken werd aan het wetgevende, uitvoerende en rechtsprekende gezag van de Servische autoriteiten, sindsdien bestuurd werd door een interim civiel bestuur onder auspiciën van een missie van de Verenigde Naties en sinds de komst van dit VN-bestuur geen dienstplicht meer kent en verzoeker bovendien verkeerdelijk verklaarde dat er in Servië geen alternatieve dienstplicht bestaat, (ii) hij en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande de inval door vier gemaskerde en gewapende Albanezen in zijn woning op 17 maart 2004 of 2005, betreffende de foto's die de door de Albanezen werden meegenomen en over het feit of zij na hun terugkeer uit Hongarije in Kosovo al dan niet nog andere problemen hebben gekend, (iii) ook zijn verklaringen aangaande de veiligheidssituatie en algemene discriminatie in Kosovo geenszins overeenstemmen met de op het Commissariaat-generaal

beschikbare informatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, de veiligheidssituatie er over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij de RAE gemeenschap betrokken was en de drie groepen zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikken, (iv) hij hoe dan ook geen elementen of feiten heeft aangehaald die aantonen dat hij geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor hem een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij zelf nooit enig probleem heeft gekend met de Kosovaarse autoriteiten en hij nooit officieel klacht neerlegde naar aanleiding van zijn problemen met Albanezen, noch bij de politie, noch bij internationale organisaties aanwezig in Kosovo – verklaringen welke worden tegengesproken door zijn echtgenote, die beweerde dat zij tweemaal naar UNMIK/KFOR zijn gestapt, namelijk nadat de Albanezen hen hadden geslagen en na het busincident – terwijl nochtans uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat – in tegenstelling tot wat verzoeker beweerde – de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld, ook Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie en klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld (v) uit informatie blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, doch de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor verzoeker het geval is, zich probleemloos tot de autoriteiten kunnen wenden en in principe op basis hiervan hun rechten kunnen laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening, (vi) het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging, zoals wordt toegelicht, (vii) gelet op het voorgaande, kan worden gesteld dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet zodat kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (viii) ook UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009, benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele merites moeten worden beoordeeld en (ix) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande bevindingen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 november 2010 (CG nr. 0817555), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers Kosovaarse nationaliteit niettegenstaande hij geen recente documenten voorlegt. Ter terechtzitting wordt bevestigd dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij wel degelijk in het Servische leger heeft gediend en stelt hiervan thans het bewijs te leveren. Hij meent dat aan de authenticiteit en het officiële karakter van het aan onderhavig verzoekschrift gevoegde attest waaruit blijkt dat hij wel degelijk werd opgeroepen door het Servische leger en zijn dienstplicht heeft vervuld, niet kan worden getwijfeld gelet op de officiële stempel van de Servische autoriteit die het attest heeft afgeleverd. Verzoeker stelt dat dit document via een kennis in Kosovo werd opgevraagd en hij het stuk slechts op 20 december 2010 heeft ontvangen. Hij wijst er verder op dat de inhoud van het voorgelegde stuk volledig overeenstemt met zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij meent dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing omtrent zijn militaire dienstplicht niet afdoende, nauwkeurig of waarheidsgetrouw is en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen foutief heeft geoordeeld dat de feitelijke gegevens ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn redenering waar hij argumenteert dat de loutere stelling dat Kosovo sinds de komst van het VN-bestuur in 1999 geen dienstplicht meer kent en wordt bestuurd door een interim civiel bestuur onder de auspiciën van de Verenigde Naties als dusdanig niet kan leiden tot de conclusie dat hij niet heeft gediend in het Servische leger, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk verwijst naar de afschaffing van de dienstplicht in Kosovo om daaruit af te leiden dat hij niet in het Servische leger heeft gediend, dat het feit dat de dienstplicht onder toedoen van de Verenigde Naties werd afgeschaft in Kosovo in casu irrelevant is en het enige relevante element in deze is dat hij wel degelijk heeft gediend in het Servische leger, los van het feit of hij daar al dan niet toe werd verplicht door de Servische overheid. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht de Raad het niet plausibel dat het Servische leger in 2000 nog Kosovaarse onderdanen zou oproepen om hun legerdienst te vervullen in Servië, laat staan dat Kosovaarse onderdanen hiertoe door de Servische autoriteiten konden worden verplicht, zoals verzoeker beweerde tijdens zijn gehoor op 23 februari 2010 (p. 2-3). Net gezien de aanwezigheid van het VN-bestuur in Kosovo sinds 10 juni 1999 op basis van de Veiligheidsresolutie 1244 waardoor aan de Servische autoriteiten het wetgevende, uitvoerende en rechtsprekende gezag van de Servische autoriteiten werd onttrokken, stond deze Servische provincie sinds 1999 immers niet langer onder het gezag van de Servische overheid. Verzoeker beperkt zich met zijn verweer overigens tot het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en evenmin aantoont dat de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal steunt niet correct zou zijn. Daarenboven is het op zijn minst merkwaardig dat een Servische Rom uit Kosovo die slechts een "beetje Servisch" spreekt (verklaring DVZ, stuk 14, nr. 8) in het Servische leger zou dienen en wordt de geloofwaardigheid van zijn beweerde militaire dienst verder ondermijnd omdat hij geen militair boekje kan voorleggen, dit terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat *"dit boekje in het bezit blijft van de dienstplichtige totdat hij geen militaire verplichtingen meer heeft (normaliter in het kalenderjaar waarin hij de leeftijd van 60 jaar bereikt) (...) en het boekje (tevens) dient (...) als bewijs van de vervulling van militaire verplichtingen"* (adm. doss., landeninformatie nr. 2, FRJ-situatie van de dienstplichtigen p. 5). Dat zijn militair boekje zou zijn afgenomen door de plaatselijke autoriteiten na het vervullen van zijn legerdienst is dan ook niet geloofwaardig vermits dit boekje nu net dient om het bewijs te leveren van een vervulde militaire dienst.

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij stelt dat niet kan worden getwijfeld aan de authenticiteit en het officiële karakter van het door hem bijgebrachte attest. Immers, documenten vermogen niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Daarenboven beweert verzoeker dat *"deze stukken (...) opgevraagd (werden) in Kosovo door Verzoeker via een kennis ter plaatse"* terwijl uit het attest blijkt dat dit zou zijn afgeleverd door het "Centrum voor Landsverdediging, Vranje", een stad in Servië. Daarenboven is het merkwaardig dat dit document zou zijn bekomen door "een kennis" zonder het voorleggen van andere documenten waaronder het militaire boekje. Aan het thans bijgebrachte attest kan derhalve om deze redenen geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Ook een foto waarop verzoeker in uniform en met een wapen staat toont niet aan dat verzoeker in 2000-2001 zijn militaire dienst vervulde in het Servische leger en kan dan ook evenmin worden aanvaard als bewijs van verzoekers bewering dat hij na de Kosovaarse oorlog nog dienstplichtig was. Verzoeker stelt weliswaar dat zijn naam, voornaam, geboortedatum en woonplaats zijnde

"Kamenica in Servië" op het attest vermeld worden en deze gegevens overeen komen met hetgeen hij heeft verklaard, doch hij gaat er aan voorbij dat op het attest wordt vermeld "Kosovska Kamenica", dit is een plaats in de toenmalige provincie Kosovo, een Servische provincie waar sinds 1999 het VN-bestuur in Kosovo het gezag van de Servische overheid overnam. Derhalve wordt geen geloof gehecht aan verzoekers bewering dat hij in het Servische leger zou hebben gediend in 2000-2001.

2.6. In de mate verzoeker nog herhaalt dat hij problemen kende met leden van het UÇK omdat hij in het Servische leger diende, gaat hij volledig voorbij aan de essentie van de motivering van de bestreden beslissing, namelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij in 2000 werd opgeroepen door het Servische leger teneinde zijn legerdienst te vervullen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om deze motivering te weerleggen. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij omwille van deze legerdienst met leden van het UÇK zou hebben gekend. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote dienaangaande een aantal tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd wijst de Raad er nog op dat verzoekers relaas, waar hij beweert aangevallen te zijn door vier gemaskerde en gewapende Albanezen in UÇK-uniform en thans nog altijd gevisieerd wordt door de UÇK omdat hij in het Servische leger had gediend en dit zijn onmiddellijk vluchtmotief vormt, wijst de Raad erop dat 1) verzoeker zijn militaire dienst niet aannemelijk heeft gemaakt en 2) de aanval van UÇK-leden in uniform anno 2004/2005 en het feit dat hij door de UÇK nog gevisieerd wordt niet geloofwaardig is vermits de UÇK ontbonden werd na de Kosovo-oorlog in 1999, zoals ter terechtzitting wordt bevestigd.

2.7. Zo verzoeker betwist dat de situatie in Kosovo sinds de inwerkingtreding van de Veiligheidsraadresolutie 1244 aanzienlijk verbeterd is en de bescherming die in Kosovo wordt geboden aan minderheden als toereikend wordt beschouwd, hij erop wijst dat een naoorlogse periode in vele gevallen wordt gekenmerkt door sluimerende onrust en instabiliteit in de desbetreffende regio, zo ook in Kosovo en het noordelijk deel van Albanië en hij ter staving van zijn betoog verwijst naar en citeert uit een recent rapport van de Raad van Europa (rapport van het Comité van Juridische Zaken en Mensenrechten van de Raad van Europa van 12 december 2010), rapport waaruit blijkt dat in de periode na de oorlog het UÇK de effectieve, feitelijke controle had over Kosovo en een deel van Albanië en dit ondanks de aanwezigheid van internationale gezagseenheden, slaagt hij er geenszins in om de afdoende en pertinente motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, te ontkrachten. Immers het rapport van de Raad van Europa wijst onder andere op de gevolgen van de Kosovo-oorlog, met name de zware criminaliteit en de maffia (orgaanhandel), de vele ontvoerde en thans nog vermiste personen, de georganiseerde misdaad (drugs/mensensmokkel/autodiefstal) en de verzwezen oorlogsmisdaden naar aanleiding van de Kosovo-oorlog in 1999 en de betrokkenheid van verschillende bekende Kosovaarse/Albanese politici, die al dan niet een verantwoordelijke positie innamen bij het UÇK in de jaren 1999-2000. Daarnaast wordt verwezen naar de moeilijke positie waarin de internationale organisaties zich bevonden in de nasleep van de Kosovo-oorlog en wordt bevestigd dat de Kosovo politie (KP) een multi-etnische eenheid is, professioneel getraind, goed uitgerust en effectief in het bestrijden van kleine misdrijven of minder ernstige vormen van criminaliteit en zij zich "decent" gedragen, doch dat er wel twijfels bestaan bij de mogelijkheid het hoofd te bieden aan georganiseerde criminaliteit of misdrijven waarbij hooggeplaatste politieke figuren betrokken zijn (p. 8). Dit rapport ondergraaft niet in het minst het motief dat verzoeker niet aantoont dat hij geen beroep had kunnen doen/zou kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten waaronder de KP, temeer hij nooit enig probleem kende met zijn autoriteiten, of dat hij, anno 2010/2011 niet terecht zou kunnen bij de internationale organisaties. De Raad benadrukt voorts dat het louter voorleggen van een rapport over de toestand in het land van herkomst geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aantoont, temeer verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beweerde aanval door de "UÇK", in de mate daar enig geloof aan gehecht kan worden, kadert in de bestrijding van zware criminaliteit waartegen de KP niet zou kunnen optreden. De Raad herhaalt dat de vrees voor vervolging steeds in concreto dient te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Daarenboven stelt de Raad vast dat het door verzoeker neergelegde rapport handelt over de naoorlogse periode. Verzoeker dient echter aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst, wat inhoudt dat zijn vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel immers steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (RvS 16 maart 1994, nr. 46.530; RvS 18 juni 2001, nr. 96.562; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1 de Conventie van Genève van 28 juli

1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de “gegronde vrees voor vervolging”. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. Met het voorleggen van hoger aangehaald rapport en de loutere bewering dat de situatie vandaag de dag niet is verbeterd, toont verzoeker niet aan dat de uitgebreide actuele en objectieve informatie, waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn en slaagt hij er evenmin in om de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de algemene veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo en aangaande de beschermingsmogelijkheden ten aanzien van RAE in Kosovo te ontkrachten. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren. Gelet op de veelheid van bronnen waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd en die eensluidend zijn wat betreft de situatie van RAE in Kosovo, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kon besluiten dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie evenmin van dien aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad verwijst in dit verband naar artikel 48/5, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de veelheid van bronnen toegevoegd aan het administratief dossier. Zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen – quod non – kan derhalve uit niets worden afgeleid dat hij zich omwille van zijn Roma-origine niet of onvoldoende zou kunnen beroepen op de hulp of de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Het gegeven dat (ex) UÇK (leden) een bepalende invloed zou (den) hebben op bepaalde overheden in Kosovo doet hieraan geen afbreuk. Ook het feit dat verzoeker zijn beweerde problemen een paar keer zou vermeld hebben aan individuele agenten die hem vertelden dat ze niets konden doen, overigens een blote bewering, wijst op zich niet op een systematische onwil tot bescherming uitgaande van de Kosovaarse autoriteiten. Tot slot is het de Raad niet duidelijk op welke wijze het krantenartikel waarin Hashim Thaci – voormalig UÇK-leider – wordt gelinkt aan de orgaanhandel in Kosovo zou kunnen aantonen dat verzoeker in geval van problemen geen beroep kon doen of zou kunnen doen op de bescherming van de eigen nationale dan wel de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten.

2.8. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. In de mate verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, benadrukt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts toont verzoeker niet aan dat de huidige situatie in Kosovo van dien aard is dat kan gesproken worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dat er zich in het verleden een dergelijk conflict heeft voorgedaan wijzigt niets aan deze vaststelling. Ook met de loutere verwijzing naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken – dat enkel gericht is aan reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen – maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op ernstige schade noch dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

2.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS